

Sygn. akt: I C 719/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Dalkowska
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka MARwicz-Bronk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 września 2016 r. w G.

sprawy z powództwa (...) **Bank S.A. we W.**

przeciwko J. K.

o zapłatę

I. Oddala powództwo

II. Kosztami postępowania obciąża powoda

Sygnatura akt: I C 719/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wniósł pozew przeciwko J. K. domagając się od pozwanej zapłaty kwoty 69.496,74 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 60.495,43 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 4 lutego 2016r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż zawarł z pozwanym w dniu 12 lutego 2009r. umowę nr NP\ (...), na mocy której pozwany zobowiązał się do spłaty zadłużenia na zasadach określonych w umowie i Regulaminie. W związku z nieregulowaniem w terminie zaległości powód wezwał pozwaną do zapłaty wezwaniem z dnia 28 stycznia 2016r. Z uwagi na fakt, że w dniu 17 listopada 2014r. zakończył się okres obowiązywania harmonogramu, a pozwana nie uregulowała zadłużenia w terminie wyznaczonym przez bank, roszczenie stało się wymagalne. Na roszczenie powoda składają się: kapitał w wysokości 60.495,43 zł, odsetki umowne w wysokości 1.627,81 zł, odsetki karne w wysokości 7.373,50 zł.

(pozew k. 3-4v)

W dniu 23 lutego 2016r. w sprawie o sygnaturze akt VI Nc-e 217655/16 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości.

(nakaz zapłaty k. 5)

Pozwana wniosła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana przyznała fakt zawarcia umowy kredytowej z powodem, lecz zaprzeczyła, aby korzystała z innych produktów powoda, w tym z rachunku typu (...). Pozwana podniosła, że nie odpowiada za pracowników Euro Banku i za ich działania. Pozwana wyjaśniła, że dokonywała wpłat na konto techniczne kredytu (4 raty), a nie na rachunek (...), który był zajęty przez komornika. Jej wolą była bowiem spłata kredytu, a nie należności egzekwowanych przez komornika. Nadto, jak wskazuje pozwana, wycofane przez nią ubezpieczenie kredytu miało spłacić część zaciągniętego kredytu. Pozwana podniosła także, że spokojnie spłacałaby kredyt gdyby nie działania pracowników Euro Banku, które doprowadziły do wypowiedzenia umowy kredytowej.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 7)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana J. K. zawarła z powodem (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki nr NP\ (...). Na mocy przedmiotowej umowy powód udzielił pozwanej pożyczki w wysokości 83.188,82 zł na okres od dnia 9 lutego 2012r. do dnia 28 lutego 2017r. na warunkach określonych w umowie. Pożyczka miała zostać spłacona w 60 ratach miesięcznych.

(okoliczności bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, na podstawie złożonych do akt sprawy przez powoda dokumentów za udowodniony można uznać jedynie fakt zawarcia przez strony umowy pożyczki, co zostało przyznane przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Natomiast przedłożone przez powoda dowody z dokumentów prywatnych w postaci poświadczonych za zgodność z oryginałem przez fachowego pełnomocnika – radcę prawnego kopii umowy pożyczki, wniosku o udzielenie pożyczki, harmonogramu spłaty stanowią co najwyżej dowód zawarcia przez strony umowy, lecz są zupełnie nieprzydatne do rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności dla ustalenia czy pozwana zalega z zapłatą jakichkolwiek należności z tytułu przedmiotowej pożyczki i ewentualnie jaka jest wysokość tego zadłużenia.

Przechodząc do szczegółowych rozważań należy wskazać, że w niniejszej sprawie powód (...) Bank S.A. z siedzibą we W. domagał się od pozwanej J. K. zapłaty kwoty 69.496,74 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 60.495,43 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 4 lutego 2016r. do dnia zapłaty z tytułu umowy pożyczki zawartej przez strony w dniu 12 lutego 2009r. Podstawę prawną powództwa stanowił zatem przepis art. 720 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zważyć należy, iż w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana zakwestionowała roszczenie powoda zarówno co do zasady jak i wysokości, podnosząc, że dokonywała spłat rat pożyczki na inny rachunek bankowy aniżeli rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy, który podówczas był zajęty przez komornika. Wobec podniesionych przez pozwaną zarzutów, w szczególności zarzutu spłaty pożyczki, na powodzie spoczywał ciężar wykazania zarówno istnienia roszczenia, jak również jego wysokości. W ocenie Sądu powód nie sprostał jednak temu obowiązkowi. Co prawda powód złożył do akt sprawy kopie umowy pożyczki, oświadczenia o poddaniu się przez pozwaną egzekucji, harmonogramu spłat i wniosku o udzielenie pożyczki, które to dokumenty zostały poświadczane za zgodność z oryginałem przez fachowego pełnomocnika powoda – radcę prawnego, niemniej na podstawie tych dokumentów nie można stwierdzić, czy pozwana nadal jest dłużnikiem powoda, czy też roszczenie banku wygasło wskutek spłaty pożyczki przez pozwaną. Innymi słowy zebrany materiał dowodowy uniemożliwia stwierdzenie, czy roszczenie powoda w stosunku do pozwanej J. K. nadal istnieje. Zważyć należy, iż w pozwie powód wskazuje, że na jego roszczenie składa się m.in. kwota 60.495,43 zł z tytułu kapitału pożyczki, przy czym nie podaje w jaki sposób kwotę tę wyliczył. Przede wszystkim nie wiadomo czy powyższa kwota stanowi sumę zaległych rat pożyczki czy też jest to całość niespłaconego

kapitału pożyczki, który stał się wymagalny wskutek wypowiedzenia umowy przez powoda. W pozwie co prawda powód wskazuje się, że w dniu 17 listopada 2014r. „zakończył się okres obowiązywania harmonogramu” i z datą tą łączy wymagalność roszczenia, niemniej w żaden sposób powód nie wytłumaczył, co rozumie pod tym pojęciem, tym bardziej, że takim wyrażeniem nie posługuje się ustawodawca ani w Kodeksie cywilnym ani też w ustawie o kredycie konsumenckim. Od powoda, będącego profesjonalnym bankiem, w dodatku reprezentowanym w niniejszym postępowaniu przez fachowego pełnomocnika, należałoby wymagać używania określeń jednoznacznych (przede wszystkim ustawowych), niepowodujących wątpliwości interpretacyjnych. W ocenie Sądu nawet, gdyby przyjąć, że pod pojęciem „zakończenie okresu obowiązywania harmonogramu” powód rozumiał wypowiedzenie umowy pożyczki to w żaden sposób nie wykazał, że złożył pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, w szczególności nie złożył pisma zawierającego takie oświadczenie skierowanego do dłużnika ani też nie przedłożył dowodu doręczenia tego pisma pozwanej. Nadto, na podstawie zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego nie można stwierdzić, czy w ogóle istniały podstawy do złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy pożyczki, w tym, że pozwana rzeczywiście zaprzestała spłaty rat pożyczki, a jej zaległość przekraczała pełne raty pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności. Brak jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej po stronie powoda, reprezentowanego przecież przez fachowego pełnomocnika – radcę prawnego, uniemożliwia ustalenie daty wymagalności roszczenia. Bez wątplenia wymagalności całego roszczenia powoda nie można wywodzić z samego faktu zawarcia umowy kredytu. Z harmonogramu spłaty jak i samej umowy wynika bowiem, że pożyczka miała zostać spłacona w okresie od dnia 9 lutego 2012r. do dnia 28 lutego 2017r. Zwrócić również należy uwagę, że w pozwie powód wywodzi że, w dniu 28 stycznia 2016r. skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty, niemniej nawet i ta okoliczność nie została przez niego wykazana.

Niezależnie od powyższego strona powodowa nie wykazała wysokości roszczenia. Jak już bowiem wskazano powyżej, pozwana podniosła w sprzeciwie od nakazu zapłaty, że dokonywała spłaty rat pożyczki na inny rachunek aniżeli rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy, który był zajęty przez Komornika. Pozwany w ogóle nie odniósł się do tego zarzutu. Powodowy bank nie dostarczył żadnych informacji jaką część kapitału kredytu pozwana spłaciła, a jaka ewentualnie pozostała do spłaty. Nie przedłożono dowodu przekazania pozwanej środków z tytułu pożyczki, historii spłaty czy nawet rozliczenia pożyczki ze wskazaniem na poczet jakich należności zostały zarachowane poszczególne wpłaty. Wobec podniesionych przez pozwaną zarzutów szczególnie istotnym dowodem byłaby historia rachunku wskazanego w umowie pożyczki jako rachunek na jaki należało dokonywać wpłat (tj. rachunku o nr (...)) oraz historia rachunku nr (...), który zgodnie z umową był przeznaczony do dokonania wcześniejszej częściowej lub całkowitej spłaty pożyczki. Dokumenty związane z zawarciem umowy pożyczki jak umowa pożyczki, harmonogram spłat czy wniosek o udzielenie pożyczki są nieistotne z punktu widzenia wykonania przez pozwaną umowy, nie pozwalają bowiem ustalić czy cała pożyczka została spłacona, ani nie pozwalają ustalić wysokości ewentualnego zadłużenia. Nadto, gołosłowne są twierdzenia powoda o podstawie do naliczenia odsetek umownych i karnych. Strona powodowa nie udowodniła bowiem podstaw naliczania ani stopy procentowej odsetek kapitałowych oraz odsetek od zaległości przeterminowanych (tj. odsetek karnych), nie wskazała za jakie okresy odsetki te zostały wyliczone. Brak na te okoliczności jakichkolwiek dowodów. Materiał dowodowy, jakim Sąd dysponował w chwili ogłoszenia wyroku, nie pozwalał zatem na weryfikację twierdzeń powoda o zasadności i wysokości dochodzonych w sprawie roszczeń. Podkreślić przy tym należy, iż bank jako podmiot zajmujący się profesjonalnie udzielaniem pożyczek i kredytów, dodatkowo reprezentowany w niniejszym postępowaniu przez fachowego pełnomocnika winien już w pierwszym piśmie procesowym podnieść wszystkie twierdzenia i powołać się na wszelkie dowody na ich poparcie, a po przekazaniu sprawy do postępowania zwykłego dowody te przedłożyć. Tymczasem w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym wśród załączników powód przytoczył jedynie umowę pożyczki oraz wezwanie do zapłaty z dnia 28 stycznia 2016r., przy czym tego ostatniego dowodu nigdy nie przedłożył. Powód nie przedłożył również żadnych dokumentów dotyczących wykonania umowy przez stronę pozwaną, o jakich mowa była powyżej, a jako pożyczkodawca powód bez wątplenia dysponował wszelką dokumentacją dotyczącą realizacji umowy pożyczki, w tym historią spłaty pożyczki. W tych okolicznościach przyjąć należało, że powód nie sprostał ciężarowi dowodu w niniejszym postępowaniu i nie wykazał dochodzonego roszczenia co do zasady i co do wysokości. Wobec powyższego, powództwo podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w punkcie pierwszym sentencji wyroku na podstawie przepisów art. 6 k.c. w związku z art. 720 § 1 k.c. stosowanych a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. obciążając nimi w całości powoda, jako stronę przegrywającą proces w całości.